

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-534-1-49>

**CONSTELLATION OF THE PRAXEOLOGICAL FUNCTIONING
OF MECHANISMS FOR THE TRANSNATIONAL PROTECTION
OF HUMAN RIGHTS AND FUNDAMENTAL FREEDOMS**

**КОНСТЕЛЯЦІЯ ПРАКСЕОЛОГІЧНОГО ФУНКЦІОНУВАННЯ
МЕХАНІЗМІВ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПРАВ
ЛЮДИНИ ТА ОСНОВНИХ СВОБОД**

Kotov I. D.

*3rd year student at the Faculty of Social
Sciences and International Relations
Oles Honchar Dnipro
National University
Dnipro, Ukraine*

Котов І. Д.

*студент III курсу факультету
суспільних наук і міжнародних
відносин
Дніпровський національний
університет імені Олеся Гончара
м. Дніпро, Україна*

За кон'юнктури прогресування соціально-політичної, культурно-етичної, гуманітарної та економіко-комерційної транснаціональної інтеграції формуються передумови для глобальної лібералізації та впровадження єдиних стандартів в області прав і свобод всіх суб'єктів міжнародної інтеракції. Для успішної кодифікації співробітництва країн, уряди яких корегують власну діяльність відповідно до міжнародного регламенту геосупільного партнерства, детермінується актуальна потреба до фундації транскордонних асоціацій, що забезпечуватимуть планетарну кооперацію в сфері юриспруденції.

Виходячи з цього, конвергенція міжконтинентальних органів захисту громадських, адміністративних, господарських та релігійних повноважень індивідів генерує прийнятні фактори для ампліфікації ефективності міжнародного права, шляхом міжнаціонального обміну досвідом.

Аналіз даного гуманітарно-соціологічного напрямку класифікується важливим для українських фахівців та представників Офісу Віцепрем'єр-міністра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції, очільником якого з діапазону 4 червня 2020 року дефініціюється Ольга Стефанішина.

За допомогою вивчення глобальної практики захисту юридичних екскусій і свобод людини, апарат влади України зможе уніфікувати державну законодавчу системи до регламенту Євросоюзу. В цей же час,

паралельно утворюються необхідні обставини для збереження національних інститутів та правових механізмів, скомпонованих у ретроспективі на засадах індігенізації та культурної самоідентифікації, що прискорить сталу економічну, політичну та інтелектуальну диверсифікацію.

Необхідно констатувати, що пріоритетне місце в області лобювання імплементації у законодавства країн юридично апробованих прав та свобод людини у економічній, політико-адміністративній, гуманітарній, валютно-фінансовій та культурно-етичній площині, делегується до закладів ООН.

Процес становлення транснаціональної системи захисту нормативних преференцій осіб конвергувався після санкціонування 26 червня 1945 року у місті Сан-Франциску документу, що оперував найменуванням «Устав ООН», ратифікованого Радою Безпеки ООН в інтервалі 24 жовтня 1945 року. [1, с. 39]

В цей же час, для подальшого регламентування прав та свобод людини експонувалася потреба організації неогоціацій, з метою досягнення консенсусу між усіма учасниками ООН та нівелювання загроз інклюзивному і плюралістичному співробітництву держав в межах даної організації. Наслідком проведення даних переговорних заходів інтерпретується підписання 10 грудня 1948 року «Загальної декларації з прав людини» (ЗДПЛ) на саміті Генеральної Асамблеї ООН, що проходила у палаці Шайо, розташованого в Парижі.

Статути ЗДПЛ підписувалися виключно за фактом підтвердження відповідного інтересу з боку делегатів суб'єкта ООН, що надавало країнам опції для тимчасового абстрагування від інтрузії у власну правову систему даних протоколів, з метою ініціювання додаткових консультацій та захисту інтересів. Для збільшення чисельності держав, що впровадили у систему національної юстиції кадастр прав та свобод людини, установи ГА ООН відправили інструкції до Економічної і соціальної ради ООН (ECOSOC) та Комісії з прав людини. У даних декретах характеризувалася важливість систематизації та розподілу прав людини на відповідні сфери, які на індивідуальній основі демонструватимуться у комплексі нормативних актів.

При цьому, слід прокламувати, що значний спектр країн, включно з протомарксистськими східноєвропейськими державами, Українською РСР і Білоруською РСР, а також демократичними суб'єктами Західної Європи та США підписали ЗДПЛ в близькій перспективі після формування тексту даного пакту.

Як наслідок, в 1 – 3 статтях ЗДПЛ детермінувалася нагальність конструювання егалітарного суспільства, інклюзивної система партнерства держав, захисту особистих кордонів, життя та вільготність індивідів у межах соціальної комунікації, обмеженої нормами права, та ліквідації шовінізму і ксенофобії. Паралельно, в діапазоні 3 – 21 пунктів цього акту фігурували громадські права, що декларували заборону робочої експлуатації персони, право на конфіденційність, юридичну та політичну підтримку, вільність у зміні місця диспозиції, асистування в умовах проведення незаконних махінацій інстанціями правопорядку, реалізацію власних конфесійних та лінгвістичних звичаїв, проведення беззбройних пікетів і мітингів, а також оперування латифундіями або рухомою власністю. Більше того, у межах 22 – 30 декретів експозиціюються комерційні, культурні та суспільні права, що обґрунтовують обов'язок всіх членів ООН надавати громадянам та суб'єктам іноземних держав право на отримання початкових та професійних рівнів кваліфікації, а також зайняття вакантних посад на приватних та державних підприємствах, що комбінувалося з можливістю користування медичними, транспортними, комунальними, державними та судовими послугами. При цьому, у статутах ЗДПЛ фіксувалася релевантність законодавчої регламентації механізмів фрагментарного відчуження прав та свобод особи, з метою зменшення загроз суспільній стабільності та стандартизованій інтернаціональній комунікації, що фондувалися у відповідності з системою юриспруденції.

Подальший онтогенез структур захисту прав та основних свобод людини у рамках універсальної констеляції ООН пов'язаний з візуванням 16 грудня 1966 року пунктів Міжнародного білтю про права людини, імplementованого 35 країнами у систему міжнародного права в 1976 році.

Даний циркуляр включає Міжнародний пакт про громадянські та політичні права і Факультативний протоко №1, який ідентифікує механізм делегування Комітету із прав людини ООН (КПЛ) конгруентних запитів на перевірку факту нелегальної депривації законодавчо закріплених прав особи. Паралельно, необхідно зазначити, що 15 грудня 1989 року Генеральна Асамблея ООН ратифікувала Факультативний протокол №2, що забороняв практику позбавлення життя делінквента у якості вищої міри покарання за порушення кримінального кодексу. Складовими елементами Міжнародно білтю про права також трактується Загальна декларація прав людини і

Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права, підписаний 16 грудня 1966 року.

Одне з основоположних місць у констеляції глобальних механізмів захисту дотримання прав людини інтерпретується Міжнародна організація праці (ILO), яка оперує положенням департаменту ООН. Виконавчі органи ILO функціонують у відповідності з інструкціями та планом, розробленим у 1919 році Комісією по праці Версальської мирної конференції та інтеркальованим у фабулу Версальського договору. Таким чином, варто відзначити, що діяльність Міжнародної організації праці забезпечила транснаціональну кодифікацію професійних свобод та повноважень людини, шляхом підписання 6 червня 1951 року Конвенції про рівну винагороду чоловіків та жінок за працю рівної цінності, санкціонування 5 червня 1957 року Конвенції про скасування примусової праці, а також ратифікації 8 червня 1949 року Конвенції щодо захисту заробітної плати. [2, с. 38-40]

Важливим органом ООН, який абсорбує статус універсальної системи захисту прав і свобод людини, детермінується Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (UNESCO), інкорпорованої 16 лютого 1945 року. Основним завданням асоціації характеризується нівелювання пертурбацій у розвитку концепції міжнародної стабільності за допомогою синдикалізації країн у рамках партнерства в академічній і дослідницькій царині, а також колективної та релятивістської протекції об'єктів культурної спадщини. Зазначені дії матеріалізуються за рахунок ініціювання відповідних програм, які покликані дисемінувати серед громадянських структур учасників ООН тези про нагальність дотримання нормативних прав суб'єктів усіх расових і етнічних плеяд, формування егалітаризму та загальної рівності в сегменті судочинства.

Екзистенціальним документом, скомпільованим та ратифікованим інстанціями UNESCO 14 грудня 1960 року, визначається Конвенція ЮНЕСКО про боротьбу із дискримінацією у галузі освіти, котра пріоритезувала ліквідацію остракізму за національним фактором під час навчання та отримання робочої компетенції [3, с. 29].

Синхронно, у конфігурації ООН також діє спектр департаментів, які дефініціюються в якості допоміжних міжнародних інстанцій, афілійованих з забезпеченням прийнятного рівня міждержавного партнерства у секторі розширення та дотримання усіма країнами основних прав і свобод людини.

До складу цих організацій включено Комітет з ліквідації дискримінації по відношенню до жінок (CEDAW), що експлуатується як система ефективної реалізації членами ООН догм Конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації по відношенню до жінок,

ратифікованої 3 вересня 1981 року. Істотне місце у захисті нормативних прав індивідів делеговано Комітету по захисту прав трудящих-мігрантів (CMW), який надає рекомендації та аналізує кондицію матеріалізації державами статутів Міжнародної Конвенції про захист прав усіх трудящих мігрантів та членів їх сімей, апробованої 18 грудня 1990 року. В свою чергу, органи Комітету з ліквідації расової дискримінації (CERD) відповідають за праксеологічне здійснення країнами ООН внутрішньої та зовнішньої політики, яка корелюватиметься з пунктами Міжнародної конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, підписаної 21 грудня 1965 року. Вирішення питань захисту прав неповнолітніх трансферовано до юрисдикції Комітету з прав дитини (CRC), який аналізує і компонує статистику отриманих даних, що експонують незаконні дії по відношенню до даної категорій осіб, а також корегує процес виконання країнами доктрин Конвенції про права дитини, прийнятої 21 грудня 1995 року резолюцією 44/25 ГА ООН, параграфів Факультативного протоколу щодо участь дітей в озброєних конфліктах (ФПОК), візованого 16 березня 2000 року, статутів Факультативного протоколу щодо торгівлі дітьми (ФПТД), ратифікованого 25 травня 2000 року, а також пунктів Факультативного протоколу щодо процедури повідомлень, санкціонованого 19 грудня 2011 року. В цей же час, адміністративна система Комітету з прав інвалідів (CRPD) абсорбує компетенцію для фіксації порушень та визначення стану імплементації Конвенції про права інвалідів, апробованої ГА ООН у рамках резолюції 61/106, що датується 13 грудня 2006 року. Слід також відзначити, що у сфері протекції релевантного фізичного та психологічного стану осіб активно функціонує Комітет проти катувань (CAT), який забезпечує дотримання членами ООН відповідних норм Конвенції проти катувань, яка набула чинності 4 лютого 1985 року. У галузі глобального захисту недоторканості людини та попередження загроз незаконної депривації права на пересування діє структура Комітету з насильницьких зникнень (CED), яка надає консультації країнам ООН для підвищення ефективності виконання Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень, затвердженої ГА ООН резолюцією 61/177 в інтервалі 20 грудня 2006 року [4, с. 28-32].

Важливим механізмом захисту прав та свобод людини визначається Рада ООН з прав людини (UNHRC), яка ідентифікується переформатованою 15 березня 2006 року на установу Комісії ООН з прав людини, що регулює кооперацію країн в усіх аспектах протекції юридичних повноважень індивідів.

Резюмуючи вищевикладений матеріал, варто констатувати, що початок глобальної регламентації обсягів прав людини в усіх сферах

транснаціонального мутуалізму став відправною точкою до ініціювання прийняття регіональних статутів і норм, які включали комплекс юридичних свобод індивідів. Виходячи з цього, саме процес декларування універсальними міжнародними інститутами ООН спектру законодавчо закріплених повноважень особи розпочав новий етап цивілізаційного розвитку, який фіксував потребу нівелювання практик етнічного, релігійного та соціального шовінізму, расизму і ксенофобії.

Ініціювання діяльності охарактеризованих міжнародних систем захисту прав та основних свобод людини трактується лейтмотивом та першопричиною конструювання ліберально-демократичної системи реалізації міжнародних відносин. Таким чином, дана констеляція інтеркультурного партнерства ґрунтувалася на засадах поваги до честі та гідності людини, плюралізмі думок, інклюзивності і толерантності, а також необхідності захисту усіх прав людини, що закріплювалися в Статуті ООН, Загальній декларації прав людини, Міжнародному пакті про економічні, соціальні та культурні права і Міжнародному пакті про громадянські і політичні права.

Виходячи з цього, ефективне функціонування глобальної системи захисту прав людини на сучасному етапі та у середньостроковій перспективі, а також розширення свобод індивідів детермінується напрямок, афілійованим зі станом розвитку трансконтинентальної співпраці у цій галузі.

В результаті, організація міжнародних форумів під егідою ООН, з метою створення монолітного універсального механізму підтримки цивілізаційного егалітаризму, визначається основою інвестування у проєкт становлення міжнаціональної правової рівності.

Література:

1. Опольська Н. М., Бабой А. М., Бабой В. С. Міжнародний захист прав людини: навчальний посібник. Вінниця: Твори, 2021. 408 с.
2. Москалюк Н.Б., Слома В.М. Міжнародно-правові стандарти в сфері захисту прав людини та їх вплив на законодавство України. Актуальні проблеми правознавства. 2022. Вип. 1 (29). С. 37-42.
3. Наливайко Л.Р., Степаненко К.В. Міжнародно-правові стандарти прав людини: Навчальний посібник. Дніпро: ДДУВС, 2019. 184 с.
4. Основи міжнародно-правових стандартів прав людини : навчально-методичний посібник / за ред. О. В. Бігняка. Херсон : Гельветика, 2019. 168 с.